

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-1006/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ivanu Bešliću, u pravnoj stvari tužitelja Željka Kanceljaka iz Marije Gorice, Vodovodna 19, OIB: 52819903990, kojeg zastupa punomoćnica Sanja Barbarić, odvjetnica u Oroslavju, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, kojeg zastupa punomoćnik Kruno Knežević, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 28. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, 12. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna i bez pravnog učinka odredba članka 2. Ugovora o gotovinskom nenamjenskom kreditu po master kartici broj 445/04, broj kreditne partije: 7204725889, kojeg su 17. studenoga 2004. zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, kojim je određeno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor.

II. Nalaže se tuženiku u roku 15 dana naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 164,82 eura sa zateznim kamatama tekućim od 12. lipnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 17.11.2004. sklopio s tuženikom Ugovor o gotovinskom nenamjenskom kreditu po master kartici broj 445/04, broj kreditne partije: 7204725889 (u daljnjem tekstu Ugovor). Prema navedenom Ugovoru tužitelju je odobren i stavljen na raspolaganje kredit u iznosu od 20.000,00 kuna. Odredba članka 2. u naprijed navedenom Ugovoru o kreditu kojim je određeno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor je nišetna. Tužitelju je temeljem takve nišetne

ugovorne odredbe naplaćena naknada u iznosu od 600,00 kn. O naprijed navedenoj odredbi Ugovora tužitelj i tuženik nisu pregovarali, niti je tužitelj kao korisnik kredita imao mogućnost utjecati na sadržaj sporne ugovorne odredbe. Radi se o unaprijed formuliranoj odredbi koja je uzrokovala neravnotežu prava i obveza na štetu tužitelja kao potrošača. Tuženik naplaćenu naknadu ne temelji na konkretnom trošku administriranja, osoblja ili materijala, radi čega je navedeni trošak netransparentan trošak. Dakle, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je nametnula obvezu tužitelju kao potrošaču plaćanja neobrazložene naknade u iznosu koji svakako ne odgovara eventualnim stvarnim troškovima koji su mogli nastati prilikom obrade kredita, već omogućuje tuženiku – banci, kao dominantnoj strani u ugovornom odnosu, dodatnu zaradu, mimo ugovorene kamate koja predstavlja cijenu kredita, koja odredba je upravo time prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, pa je zbog toga ništetna. Slijedom navedenog, predlaže da sud presudom utvrdi ništetnost predmetne ugovorne odredbe i da naloži tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak sa zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik predlaže sudu da zbog nedostatka pravnog interesa odbaci tužbu u pogledu istaknutog tužbenog zahtjeva budući da nisu ispunjenje procesne pretpostavke propisane čl. 187. st. 2. ZPP-a, odnosno budući da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje, a podredno odbije sve tužbene zahtjeve tužitelja te naloži tužitelju da naknadi tuženiku parnične troškove. U samom uvodu tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi. Naime, tužitelj je vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.327,22 EUR, slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. Tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 2. st. Ugovora koja se odnosi na naknadu za obradu kredita. Tuženik navodi kako je naknada za obradu kredita naplaćena dana 17. studenog 2004. godine u iznosu od 600,00 HRK/79,63 EUR, a što je vidljivo iz otplatnog plana koji je tužitelj dostavio kao prilog uz tužbu. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZPP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZPP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZPP-a.

3. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u Ugovor (list 5-7 spisa), Uvjete poslovanja tuženika (list 112-113 spisa) te je izveo dokaz saslušanjem tužitelja (list 139

spisa). Preostalu dokumentaciju dostavljenu u spis sud nije posebno razmatrao i cijenio jer istu ne nalazi odlučnom za predmet spora.

4. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22., 155/23 i 146/25 dalje ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Među strankama nije sporno da su 17. studenoga 2004. sklopile Ugovor i da je čl. 2. Ugovora tuženik obvezao tužitelja na plaćanje svih naknada i troškova u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora te da je tužitelju naplaćena jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 600,00 HRK/79,63 EUR.

6. Među strankama je sporno je li predmetna odredba ugovora ništetna te ima li tužitelj status potrošača.

7.1. Iz sadržaja odredbe čl. 2. Ugovora proizlazi da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora.

7.2. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužitelj pročitao Ugovor u odnosu na glavne odredbe, tj. visinu rata i iznos kamata. Navodi da je Ugovor unaprijed pripremljen od strane djelatnika tuženika, a nitko od navedenih djelatnika nije mu pojasnio šta predstavlja odredba o plaćanju naknade za obradu kredita, niti je njemu bilo poznato šta ta odredba predstavlja, niti kakvi troškovi tuženika se podmiruju plaćanjem navedene naknade. Također, navodi da se možda moglo pregovarati da ta naknada bude niža, ali njemu to nije bilo poznato s obzirom na to da mu nitko od djelatnika tuženika tako nešto nije ponudio. Iznos dobiven kreditom potrošio je za potrebe kućanstva, te navodi da on nikada nije bio vlasnik trgovačkog društva ili OPG-a, ali da je imao obrt koji je zatvorio 1993.

7.3. Slijedom navedenog, iz sadržaja Ugovora i iskaza tužitelja proizlazi da je riječ o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama od strane tuženika kao kreditora na čiji sadržaj tužiteljica nije mogla utjecati.

8. Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZPP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a odredbom st. 2. istoga članka da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prema odredbi čl. 87. st. 1. ZPP nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

9.1. Na temelju provedenih dokaza ovaj sud je utvrdio da tužitelju nije pružena prilika pregovarati o uvjetima Ugovora, a sve da mu je i pružena, ne bi mogao postići da se bilo što u Ugovoru mijenja. Takvi ugovori su tipski ili adhezijski ugovori, a pojedine njihove odredbe su ništetne ako su sastavljene suprotno načelu savjesnosti i poštenja i ako prouzrokuju očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu

suugovaratelja, sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o troškovima obrade kredita na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem. Tuženik, suprotno odredbi čl. 81. st. 4. ZZP, nije dokazao da se o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, iako je to bio dužan prema pravilima o teretu dokazivanja iz čl. 219. st. 1. ZPP. Također, sud je na temelju iskaza tužitelja utvrdio da ista ima položaj potrošača, dok je na tuženiku bio teret dokazivanja suprotnog (tako i Vrhovni sud RH u odluci posl. br. Rev-18/18-2 od 26. svibnja 2020.).

9.2. Plaćanje troškova obrade kredita bez definiranja o kakvim se troškovima uopće radi, prema mišljenju ovog suda, prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Isto se odnosi i na ostale naknade koje se utvrđuju prema Odluci banke, jer tužitelj o tome nije imao mogućnost niti pregovarati, a ni po čemu mu iz takve odredbe nije moglo biti poznato koliko će iznositi naknada koju će biti dužan platiti. Tuženik nije niti pokušao dokazati da je tužitelj bio informiran o svrsi sporne naknade te na tu okolnost nije niti predložio saslušanje djelatnika banke koji je osobno sudjelovalo prilikom sklapanja Ugovora s tužiteljem. S obzirom na zakonsku obvezu tuženika iz čl. 59. toč. 3. ZZP i činjenicu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužitelja predmetnom odredbom Ugovora prenio obvezu plaćanja naknade i troškova koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18., dalje: ZOO) ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, a takva obveza nije bila previđena niti tada važećim Zakonom o bankama. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno, niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita, nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

9.3. U odnosu na prigovor tuženika da je predmetna odredba Ugovora bila jasna, razumljiva i lako uočljiva, valja reći da i čl. 84. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepošteno ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Međutim, ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego ako su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu čl. 2. predmetnog Ugovora, kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva, utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje

odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“.

9.4. Sud nalazi da općenita formulacija glede naknade iz sporne odredbe čl. 2. Ugovora nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužitelj, kao potrošač, doveden u neravnopravni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom na to da na temelju takve formulacije tužitelj nije mogao ocijeniti zašto, kako i temeljem čega je dužan platiti naknadu. Na tom tragu je i odluka Vrhovnog suda RH posl. br. Rev 673/2023-2 od 13. veljače 2024.

10. Slijedom navedenog, s obzirom na to da se o odredbi čl. 2. Ugovora nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane tuženika, a tužitelj nije imao utjecaja na njezin sadržaj niti je mogao ishoditi da se ista eliminira iz Ugovora, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi u smislu odredbe čl. 81. ZZP, pa je ista utvrđena ništetnom te je odlučeno kao u toč. I. izreke presude.

11. U odnosu na prigovor nedostatka pravnog interesa s obzirom na to da tužitelj traži utvrđenje ništetnim odredbe ugovora o kreditu, a da u ovom postupku ne potražuje isplatu, tj. nije postavio kondemnatorni tužbeni zahtjev, valja reći da isti nije osnovan. Suprotno navodima tuženika, tužitelj ima pravni interes tražiti utvrđenje ništetnim ugovornih odredbi, s obzirom da je odredbom čl. 327. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje ZOO) propisano da pravo na isticanje ništavosti ima svaka zainteresirana osoba (tako i VSRH u odluci Rev-1051/22), na što nije od utjecaja potražuje li tužiteljica pritom isplatu s navedene osnove.

12.1. Odluka o parničnom trošku donesena je na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i 155. ZPP u skladu s vrijednosti predmeta spora (79,63 EUR) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23, dalje Tarifa). Tuženik je u odgovoru na tužbu prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora iz tužbe (1.327,22 EUR), pa je sud rješenjem na pripremnom ročištu (jer suviše visoko naznačena vrijednost predmeta spora postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka) odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 79,63 EUR. Sud je vrijednost predmeta spora odredio prema vrijednosti naplaćene naknade čiji iznos među strankama nije bio sporan. Naime, deklaratorni zahtjev kojim se traži utvrđenje djelomične ništetnosti Ugovora predstavlja prethodno pitanje za odluku o osnovanosti zahtjeva za isplatu te služi samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za činidbu, odnosno za isplatu, jer je isplata navedene naknade jedino što je tužitelju realno bitno, a ne to radi li se o ništetnoj odredbi. Stoga se u takvom slučaju vrijednost predmeta spora treba računati samo prema vrijednosti zahtjeva za činidbu (tako i VSRH u odlukama posl.br. Revr-774/05 od 13.12.2005. i Revr-475/08 od 27.10.2008.).

12.2. U skladu s odredbom Tbr. br. 7.9. Tarife, kojom je propisano da za zastupanje u parničnom postupku u kojem je vrijednost predmeta spora manja od 100,00 eura, neovisno o odredbi Tbr. 7. toč. 1., ukoliko točkama od 2. do 8. ovog Tbr. za pojedine postupke i sporove nije drugačije određeno, odvjetniku pripada jednokratna nagrada za cijeli prvostupanjski postupak u visini od 50 bodova, tužitelju je priznat trošak u iznosu od 50 bodova, što pomnoženo s vrijednošću jednog boda u iznosu od 2,00 eura te uvećano za 25% na ime PDV iznosi 125,00 EUR. Tužitelju je priznat i trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 13,27 EUR. Slijedom navedenog, tužitelju je priznat trošak parničnog

postupka u iznosu od 164,82 EUR sa zateznim kamatama od donošenja odluke do isplate na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, po visini stope određene čl. 29. st. 2. ZOO-a, kako je to odlučeno u točki II. izreke.

12.3. Tužitelju nije priznat parnični trošak u preostalom dijelu s obzirom na to da je parnični trošak dosuđen u skladu s vrijednosti predmeta spora od 79,63 EUR.

13. Iznosi u kunama pretvoreni su u eure prema službenom tečaju konverzije 7,5345 kn/1 euro.

U Zagrebu 12. lipnja 2026.

Sudac:
Ivan Bešlić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po pun.
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30889-577ea**

Kontrolni broj: **0f53d-6a76e-9668a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.